

Mezei András

RÉGI MOSÓTEKNŐNK

Kukoricatorzsára tekert ronggyal
dugaszolta anyám a mosóteknőt,
s mikor a dugaszt kivette, a lúgos víz
vastag sugárban ömölt
a mosott ruháról le a lyuk alá állított
pléhvödörbe.

Hallgattam, hogy zubog.
Bámultam a tömött és langyos zuhatagot,
a már szürkés-kék piszkos vizet átlengte
bennem e látványhoz társuló kép,
hogy mintha erős és izmos lónyakat
látnék, mit a szellemkéz átölel és
megpacskolja a habzó, sörényes vízsugarat.
A többi öblítés dolga...

A teli vödöröt anyám úgy vitte
végig az udvaron bal kezében – késő
délután vagy tán kora este lehetett –,
hogy jobb karja a horizont felé emelkedett,
amerre végeszakadt a kertvégnek, ahol
a Csitári-hegyek alján volt fiatal anya.

Lúgtól mart kiázott tenyere
testi egyensúlyát tartotta ki a végtelenbe,
hogy leengedve kezét, a szennyes lét kiöntse.

Ott állt, ahol a szappanos víz
beszívódott a földbe, s a rögökön
megtapadtak a vastag és fehér hólyagok.
Anyám visszánézett, s a teknő gyökérkefével
súrolt belső oldala rózsállott rá,

a hosszanti rostokkal feszülő kimart deszka,
melyen a torzsára tekert két rongydarab
száradt ráterítve – várta anyámat vissza
a jószagú lenvásznak kertudvara, amelyben
nem szavakból képzett meg bennem, mi a tiszta.

(Eő, 2002/1.)